

דף קכא.

אה"ע סימן יז סעיף ב'
עין לעיל דף קכ. עין משפט ד

עין משפט ג.ד.ה.

אה"ע סימן יז סעיף לב'

עין משפט ו.ז.ז.ט.

לב ס. ראווهو שטבע במים, אף ביום הגדל אין מעדים עליו להשיא את אשתו, שמא יצא מקום אחר, ואפי' עמד שם כדי שתצא נפשו^א.

לב ס.א. נפל למים מכונסים או לבור, ועומד ורואה כל סביבו זמן כדי שתצא נפשו ולא יצא, משיאין.

לב ס.ב. קשורו ברגלו ושילשלו לים ועליה בידם רגלו, אם מן הארץובה ולמעלה תנשא לאחר י"ב חודש, דהוי טרפה ולא יהיה אבל מן הארץובה ולמטה לא תנשא אשתו.

לב ס.ג. נפל לים והשליכו מצודה ועליה בידם רגל, אף מן הארץובה ולמעלה אין משיאין, דאומרים רגל של אדם אחר שטבע ביום היא, אם לא יהיה ברגל סימן מובהק. וי"אadam יש סימן בכח"ג אף בגדיו שעל רגלו, היה וראווهو שטבע בגדים אלו לא היישנן לשאלת תחת המים, ותנשא^ב.

אה"ע סימן יז סעיף כת

עין משפט י.

כט נו. אין מעדים על אדם שמת אלא א"כ ראווهو שמת ודאי ואין בו ספק,

ג. שם במשנה קכ"א, ובכח"ג שעמד כדי שתצא נפשו, אם נישאת לא תצא. אבל بلا עמד כלל אף אם נישאת תצא, דשמעו יצא מיד כ"כ המגיד משנה והכסף משנה בפ' י"ג מהלכות גירושין, וב"י בשם תשובות הרמב"ן, מובא ברמ"א סעיף לד' ועין ח"מ ס"ק ס"א.

ד. דעת ה"א היא מהר"ם פאדוואה ברמ"א. וכותב הח"מ צ"ע אם טבע אדם ולאחר כמה ימים מצאו מות שפלטו הים באותו בגדים, אם בזה היישנן שלאחר שעלה השאל בגדיו לאחר והאחר הוא שטבע.

את הספרים "דף הימי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמתיהם של גדולי ישראל, ניתן להציג בהוצאה "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אבל נפל לגוב אריות אין מעדים עליו, דשמא לא היו רעבים **ה**. אך אם ראהו שנפל לחפירה של נחשים ועקרבים, מעדים עליו שמתה. דכשדוחקן מזיקים אותו.

דף קכא:

אה"ע סימן יז סעיף ל
עין לעיל דף קכ: עין משפט ג

עין משפט א.

י"ד סימן רלו סעיף ד

עין משפט ב.

ו. נשבע לשנות הידוע כגון על איש שהוא חייב משום שבועות שוא, וכן נשבע על שנים שהם דבר שהוא ידוע לכל שהם שנים, וכן אם נשבע על דבר שא"א לעשותו כגון שלא אישן ג' ימים או נשבע שלא יאכל ז' ימים, או נשבע שלא יאכל מכל פירות שבולים הרי זה שבועת שוא ומליקין אותו, וישן לאלתר ואוכל לאלתר **ו**.

הגה: נשבע בסתם שלא ישן ואכל הוא כאילו נשבע שלא יעשה לעולם והו שבועת שוא.

אה"ע סימן יז סעיפים ג.ה

עין משפט ג.

ג. הלך בעלה למדינת הים **ז**, ובאו ואמרו לה מה בעלך מותרת. אפי' עבד **ח** ושפחה או קרוב או עד שפיסולו מדרבנן, אבל עד שפיסולו

ה. ואין תולין דשמא נעשה לו נס כחנניה מישאל ועוזריה, דהרי בנס לא תולין, ודלא כהיירושלמי, כ"כ הח"מ. והוא מביריתא יבמות קכ"א וכת"ק.

ו. דהנשבע שלא יאכל שבעה ימים הוא כנשבע להמית עצמו והוא כנשבע לבטל המצווה. ט"ז ס"ק ט'.

ז. והוא מסוף יבמות דף ק"כ. ועל ידי קול הברה בעיר שמת, אין משיאין. תשובה הרמב"ן הביאה הרמא.

ח. הבהיר ממהרשד"ם דודוקא ידוע שהעבד כשר, בסתם עבד פסול מדאוריתא ע"ש.

מדאוריתא **ט**, או כותי או ישראלי מומר, נאמנים רק בمسل"ת.

ה י. עבד או אשה שאמרו שמענו שמת פלוני משיאין על פיהם, ואין חושין ששמעו מפסול **ו**, ואם אמרו ששמעו מאשה או עבד נאמנים, אבל אמרו ראיונו **כ** שמת שואلين אותן במה ידעתם, ואם יעדו בדברים שרוובן למשתת, אין משיאין עד שהיה ברור ללא ספק.

הגה: יא. עד שאמר שמעתי קול מקוננת שהספידה אותו עם המתים, משיאין על פיו.

הגה: יב. אין להתיר לאשה **ל** לבוש שחוריין, או להספיד, כל עוד שלא ברור להשיאה, שמא יצא קלוקול מהנהגוטיה.

אין משפט ד. אה"ע סימן יז סעיף יג

ג' כב. עד מפי עד שכשר הוא רק אם שמע מפי בן דעת, אבל אם שמע משוטה **ט** חרש או קטן, אין משיאין על פיו.

ג' כג. שמע מתינוקות **ט** במספרים: עכשו באננו מהספיד פלוני בן פלוני,

ט. והוא מיבמות כ"ה.

ג'. מר מב"מ. והמהרייל רצה להמציא היתר במים שאין להם סוף. ובמלחמה דבעין קברתו, hicca שלא אמר ואינו לפניו לשאול אותו, או אמר מפי עד ולא בירור, תלין להקל. ומובא בפ"ת ס"ק ל"ג.

ט. מר"ט סוף יבמות, ואפי' שלא צריך דרישת וחקירה بعد שאמר מות בעליה מ"מ באמרו שמענו שמת שואلين אותו, אבל אמר מות פלוני אין שואلين אותו היאך, מההר"ם בן חביב. פ"ת ס"ק ל"ד.

ל. אבל אם היא גורשה כבר מבעליה, מורתת, ועיין בס"י קמ"ה ובב"ש שם ס"ק י"ח.
ט. וה"ה אם השוטה או החרש והקטן מעידין בעצםם לאו כלום, ודלא כרב אחד שחייב לחלק אם הוא בא בעצמו. דהרב מהרא"י סתר דבריו כ"כ בח"מ.

ט. שם במשנה קכ"א. ובהגיינו התינוקות לפעותות. ואם בעין מסל"ת או לא נחלקו בזה הטור ומהרא"י.

כך וכן ספדיים היו, וחכם פלוני עלה אחר מיטתו והדומה משיאין עפ"ז, ואפי' דבاهגדילו אח"כ אינם יכולים להעיד מה שראו בקטנותם.^ע

אה"ע סימן יז סעיף יד

עין משפט ה.

יד. ישראל ששמע מכותי שהסיח לפि תומו שפלוני מת באומרו, אויל לפלוני שמת, כמה נאה היה, או כמה טובה עשה עמי והדומה, יכול להעיד לאשתו ותנשא ע"פ.

הגה: כה. אמר הגוי פלוני מה במשל"ת, בלי דברים אחרים דעת הריב"ש שתנשא^ט, אבל הב"י בשם הר"ן מחייב.

יד. אם יש לتلות שהגוי אמר דברים אלו בכדי להטיל אימה על השומע אף במשל"ת אינו נאמן, וה"ה במקום שיש לחוש שלמדוهو לומר כן.

יד. ערכאות ממשיכין לפি תומן שהרגו פלוני אינם נאמנים להשיא, דמו חזקים עצםם בכזב. וי"א אף שאומריהם שלא נהרג על ידם, אבל שאר כויתם במשל"ת ואומריהם נהרג בערכאות משיאין ע"פ^א.

ט. ודוקא ספרו לאalter כ"כ הרמ"א, והח"מ הביא מחלוקת בזה בין ראב"ן וראבי"ה והסיק לחומרהו דאם יספר תינוק אחד לאalter שמת, ולאחר זמן תינוק אחר יספר שלא מת, נחייב להאמין לתינוק השני ולא תנשא. וכן הhipp שאם יספר השני לאחר זמן שמת ונתקדשה נחשוש לקידושין. כ"כ הח"מ.

ע. דרך אותם במשנה בכתובות דף כ"ח יכולם ולא אחרים, משום שם מצטרף עם עוד עד אחד גדול ומהני לציורף, כ"כ הגאון.

ט. כ"כ הרמ"א. והב"י כתב שכבהיה"ד שבפלוני פשט המנהג להטייר עין בח"מ.

צ. דין זה מבריתא גיטין כ"ח ורשי" שם. ומ"מ קשה למה לא נחשוש שהכווי אמר דבריו ע"פ מה ששמע בערכאותיהם והרי הם מחזיקים עצםם בכזב, והוא לא ראה המשעה והויל כמו ששמע שטבע בים הגדול והוא מעיד שמת עפ"ז דיינו נאמן, ונשאר הח"מ בacz. והב"ש יישב קצת קושיא זו.

אה"ע סימן יז סעיף יג
עין לעיל עין משפט ד

אה"ע סימן יז סעיף יד
עין לעיל עין משפט ה

אה"ע סימן יז סעיף לד
עין משפט ח.

לד סה. ה"ה כותי במשפט שטבע פלוני במים שאין להם סוף, לא תנסה
ואם נישאת לא תצא.

לד סו. חכם שהתרה האשה במים שאין להם סוף להנשא לכתהילה, מנדין
אותו ר.

לד סז. מי שהודיע עליו שהיה בספינה ונשתברה בים וצדומה, או ראהו
שטבע במים שאין להם סוף ולא שהוא שם כדי שתצא נפשו, אם
נישאת תצא ש.

ק. יראה כאןafi בלא אומר הגוי המשפט שהה כדי שתצא נפשו, וצ"ע שהרי בישראל
בכה"ג בלא שהה יצא ועיין בב"י בשם הרמב"ן בסעיף ל"ד ברמ"א. ואפשר דשם
איירי שהישראל אמר שלא שהה, אבל בסתמא אף בישראל אמרין שהה ולא יצא, ואף
כאן בגוי במשפט בסתמא אמרין שהה, ולכנן לא תצא. וצ"ע.

ר. מעובדא דר' שילא שם ברף קכ"א ומנדין החכם דוקא בمزיד, אבל בטעה כgon רב
שילא לאו בר נידי הוא כ"כ הח"מ.

ש. כ"כ הב"י בשם הרמב"ן, סעיף לד.